

HAYATIMIZA GİRENLER, ÇIKANLAR...

Beyza TANER

Pazar günü içimiz kıpı kıpır uyanıyoruz.
Çocuklar gelmeye başlıyor birer ikişer.
Hepsi birer ürkek ceylan gibi.

Gözlerindeki tedirginliği fark edip ısındırmaya çalışıyoruz
onları kutu oyunlarıyla.
Oyunun ortasında hüzünleniyorlar birden.
Ya gözlerine toz kaçmış oluyor, ya da canları acımış.
Söylemeye çekinseler de anlıyorum o an, asıl nedenin tedirginlik olduğunu.
Sudan çıkmış balık gibiler. Bambaşka bir ortama girdiler aniden.
Neler olacak, neler yapacaklar her şey çok belirsiz.
O yüzden bu tedirginlikleri.

Bunu bildiğimden olsa gerek
bir açıklama beklemeden
sarılıyorum sadece.
Bu hissiyatın birkaç güne
gececeğini,
hatta son gün gitmemek için
ağlayacaklarını söylüyorum.
O an inanması zor geliyor
onlara ama yine de devam
ediyorlar her şey normalmiş
gibi davranmaya.

Ertesi gün çok yorucu bir
haftaya başlangıç yapıyoruz.
Sabah seminerlerine gitmek
için her gün tekrarlayacağımız
yürüyüş başlıyor.
Upuzun merdivenlerden
çıkıyoruz yavaş yavaş.
Hava çok sıcak demeye
başladıklarında,
çiçeklerimizi sulayalım o
zaman diyerek su
püskürtüyoruz üzerlerine azar azar.

Çok hoşlarına gidiyor bu ve ne zaman sıcaklasalar çiçeklerin suya ihtiyacı var
yoksa solacaklar demeye başlıyorlar.

Tüm grupların renklerine göre birer yıldız veriyoruz hepsine.
Kendilerinin birer yıldız olduklarını ve her zaman parlayacaklarını hatırlatıyoruz.
Sonra hep birlikte kendimizi alkışlıyoruz.

Birer yıldız olduğumuz için tebrik ediyoruz kendimizi.
O an fark ediyorum, kendini tebrik edebilmenin
ne kadar kıymetli ve asla kaybetmememiz gereken bir özellik olduğunu.

Sonraki gün bir bakıyorum ki o tedirginlikten eser yok artık.
Hepsi hem birbirleriyle hem de bizimle kaynaşmış durumda.
Gelip sürekli bir şeyler anlatıyorlar.
Bir şeyler paylaşacak kadar yakın görüyorlar artık bizi kendilerine.
Birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen
büyük bir hoşgörüyle çok güzel arkadaşlıklar kuruyorlar.

Kendimi sorguluyorum o an.
Biz büyükler neden beceremiyoruz bunu?
Nerede hata yapıyoruz?

Onlardan öğreneceğimiz çok fazla ders olduğunu bir kez daha idrak ediyorum.
ODTÜ'deki "hocam" felsefesini daha da benimsiyorum.
Yaşı ne olursa olsun her insandan öğreneceğimiz çok şey var.
Hatta belki çocuklardan çok daha fazla
çünkü onların ilişkileri içine su katılmamış, bizimkilerin aksine.

Her biriyle aramda ayrı ayrı bir bağın oluştuğunu fark ediyorum.
Aynı zamanda ayrılığın benim için de ne kadar zor olacağını.

Bazılarıyla her akşam bardak oyunu oynuyorum,
bazıları tüm yorgunluğuma rağmen beni ikna edip ebelemece oyununa sokuyor.

En yaramazının bile çok iyi bir kalbi olduğunu anlıyorum. Bizi üzdüğünü düşündüğü anlarda onun da gerçekten üzüldüğünü görüyorum gözlerinde.

En sessiz olanı ile birlikte oturup sohbet ediyorum.

Onu dışlerini göstererek güldürebilmek en büyük başarıım gibi hissediyorum.

Başka biri beni çizdiği resmini gösteriyor.

O basit resmin içindeki detaylara saklanıyor duygularım.

Çoraplarımın, tokalarımın rengine kadar dikkat etmiş olması şaşırtıyor beni.

Bir kez daha anlıyorum bizi ne kadar çok örnek aldıklarını, her şeyimize ne kadar çok dikkat ettiklerini. Bu çok büyük bir sorumluluk hissettiriyor. Tüm davranışlarımıza ne kadar dikkat etmemiz gerektiğini fark ediyorum tekrardan.

Ve son gün, ayrılık zamanı gelip çatıyor.

Birçoğu ağlıyor tahmin ettiğim gibi.

Kendileri de şaşıyor buna.

Bir hafta önce dönmek için can atarken şimdi gitmek istememeleri garip geliyor onlara.

Bizler belki ağlamıyoruz ama bizim için de hiç kolay olmuyor ayrılık.

Uğurlarken sıkı sıkı sarıldıkları an düşünüyorum

acaba bir daha karşılaşır mıyız diye. Neler yapacaklar, nerelerde olacaklar merak ediyorum. Üstünden ne kadar çok zaman geçse de yine karşılaşsak birbirimizi tanıyacağımızı hissediyorum.

Bir hafta önce hiçbiri hayatımda yoktu şimdi ise hep hatırlayacağım anılara sahibiz. O kadar çok şey paylaştık ki...

Sabah seminerleri için çıktığımız baraka merdivenleri, oturup şarkılar söylediğimiz yemekhane merdivenleri ve Hızıroğlu yurdu yani evimiz.

Buralardan ne zaman geçsem anılar canlanıyor zihnimde ve özlemle doluyor içim.

Bu sefer de ayrılıklar kötü müdür diye düşünmeye başlıyorum.

Madem bu kadar üzücü, kötü olsa gerek ama değil, neden?

Hayatımıza girip çıkan her insan bize bir şeyler katıyor.

Onlardan aldıklarımızı çantamıza koyup devam ediyoruz yola.
Bazen yolda aklımıza geliyorlar, durup çantamıza bakıyoruz.
Onlardan aldığımız şeyleri hatırlayıp mutlu oluyoruz.

Ve şunu fark ediyorum,

her insanın bizim hayatımıza girme amacı bize bir şeyler katmak
ve bu görev tamamlandığında çıkmak.

İnsanlar geçici ama bize kattıkları kalıcı.

Bunu kabullenmenin verdiği rahatlıkla yola devam ediyorum.

Ne de olsa daha gidecek çok yolumuz var!

Beyza TANER

Kimya 4

